

[Sędzia Przewodniczący Kacprzak Krzysztof 00:02:22.384]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. przeciwko G. K. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Oddalenie powództwa w tej sprawie wynikało z przyjęcia, że powód nie wykazał legitymacji procesowej czynnej, zabrakło bowiem udowodnienia, że wierzytelności dochodzone od pozwanego zostały nabyte w drodze cesji przez stronę powodową. Z rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego nie zgodziła się strona powodowa. W apelacji zaskarżono wyrok w całości i postawiono zarzuty. Po pierwsze, naruszenie artykułu 233 paragraf 1 kpc przez naruszenie przez Sąd obowiązku rozpoznania całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nieuwzględnienie, iż powód wykazał skuteczne nabycie wierzytelności przysługujących wobec pozwanego od wierzyciela pierwotnego, to jest P4 spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wynikających z nienależytego wykonania przez pozwanego umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych przez pozwanego z operatorem telefonicznym. Poprzez zupełne pominięcie treści zobowiązań pozwanego wynikających z zawartem..., z zawartej z operatorem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym zobowiązania do utrzymywania aktywnych kart SIM otrzymanych w ramach zawartej umowy co najmniej przez okres ich obowiązywania, jak i uprawnienia umownego oraz wynikającego z Ustawy prawo telekomunikacyjne do naliczenia pozwanemu umówionej kary w razie nienależytego wykonywania postanowień zawartych w umowie poprzez błędne uznanie, iż dokumentacja przedłożona przez powoda do akt niniejszej sprawy jest niewystarczająca do prawidłowego zweryfikowania istnienia charakteru i wysokości roszczenia, podczas gdy powód załączył do pozwu zawartą przez pozwanego umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wystawione na jego rzecz faktury VAT i noty debetowe, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz warunki oferty promocyjnej, w ramach której pozwany zawarł sporne umowy. Zarzucono także naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz w związku z artykułem 6 k.c. wskutek nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w treści pozwu, to jest m.in. wniosku o zobowiązanie operatora telefonicznego do potwierdzenia nabycia przez powoda wierzytelności przysługującej wobec pozwanego na mocy umowy cesji z dnia 29 marca 2018 r., jak i niezobowiązanie operatora do udostępnienia dokumentów stanowiących podstawę naliczenia kwot ujętych w wystawionych na rzecz pozwanego dokumentach księgowych, a także szczegółowego rozliczenia konta abonenckiego pozwanego, podczas gdy okoliczności, na które po..., powód powołał wskazane dowody miały istotne znaczenie z punktu widzenia przedmiotu niniejszego postępowania. Postawiono także zarzut naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 509 k.c. w związku z art. 65 paragraf 2 kc poprzez błędną wykładnię wskazanego przepisu i błędne przyjęcie, iż powód nie wykazał nabycia dochodzonej wierzytelności od wierzyciela pierwotnego podczas, gdy powód przedłożył zawartą z P4 Spółką z o.o. w W. umowę cesji wierzytelności wraz z wyciągiem listy wierzytelności stanowiących jej przedmiot w odniesieniu do wierzytelności przysługujących wobec pozwanego. Przy czym zrealizował zobowiązanie do wykazania, że w ramach pakietu wierzytelności nabył zindywidualizowaną wierzytelność wobec pozwanego, a zatem w sposób skuteczny nabył wskazaną wierzytelność, a jednocześnie wykazał w sposób jednoznaczny posiadaną legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie. Powołując się na te zarzuty sformułowano wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie, co do istoty sprawy przez uwzględnienie powództwa, a ponadto o zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. W apelacji zawarto również wniosek na podstawie art. 382 k.p.c. w związku z artykułem 241 k.p.c. przez uzupełnienie postępowania dowodowego i przeprowadzenie dowodu z dokumentu załączonego do apelacji w postaci pełnomocnictwa Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego na (...) S.A. oraz pełnego odpisu KRS dla (...) S.A. na okoliczność prawidłowego umocowania osób zawierających umowę cesji z ramienia powoda skuteczności umowy cesji. Sąd Okręgowy uznał, że apelacja jest zasadna w znacznej części. Stan faktyczny ustalony przez Sąd I Instancji jest prawidłowy. Sąd Odwoławczy przyjmuje te ustalenia faktyczne za własne. Słuszny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy błędnie uznał, że wyciąg z listy dłużników z karty 26 akt sprawy jest tylko wyciągiem z systemu powoda służącym jedynie do działań wewnętrznych powodowego Funduszu. Wyciąg ten stanowi wycinek z listy wierzytelności objętych cesją, o czym świadczy jego treść. Trzeba pamiętać, że lista wierzytelności zawarta jest na nośniku w postaci płyty DVD. Zapisy z tej płyty wymagają przeniesienia na papier przez korzystanie z odpowiedniego oprogramowania.

Tak zrobiono w tym przypadku. Wyciąg stanowi inny środek dowodowy w rozumieniu art. 309 k.p.c. i uzupełniony pozostałymi dowodami, choćby dokumentami przekazanymi nabywcy wierzytelności przez pierwotnego wierzyciela nie pozostawia wątpliwości, że sporne wierzytelności zostały objęte cesją. W konsekwencji powyższych uwag za zasadny trzeba uznać zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci artykułu 509 k.c. w związku z art. 65 paragraf 2 kc, gdyż powód rzeczywiście wykazał nabycie wierzytelności, które są dochodzone w niniejszej sprawie. Pozwany zakwestionował wysokość wierzytelności, ale za zarzutem tym nie poszły dalsze twierdzenia i dowody. Był to zarzut gołosłowny. Powód wykazał wysokość dochodzonej wierzytelności, moment jej wymagalności i odsetki należne za okres od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa. W tej sprawie oddaleniu podlegały tylko należności z tytułu kar umownych i naliczone od nich odsetki. Naliczenie kar umownych było w tym przypadku niedopuszczalne. Zgodnie z art. 483 § 1 k.c. karę umowną można zastrzec w umowie tylko na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego. W tym przypadku o zobowiązaniu niepieniężnym nie może być mowy. Dostrzega to apelujący, bo powołuje się na prawo telekomunikacyjne twierdząc, że nie chodziło o zastrzeżenie kary umownej. Jednak prawo telekomunikacyjne nie stanowi w tym przypadku samodzielnej podstawy do formułowania roszczenia. Określa jedynie granice roszczenia dostawcy usług telekomunikacyjnych w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub dostawcę usług telekomunikacyjnych z winy abonenta poprzez wskazanie, że nie może ono przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcie umowy do dnia jej rozwiązania. Ulga, której zwrotu może domagać się dostawca usług telekomunikacyjnych na podstawie przepisów prawa telekomunikacyjnego powinna być wyraźnie określona w odniesieniu do opłat wynikających z umowy. Jeśli ulga została przyznana w odniesieniu do świadczeń płatnych okresowo, to wyliczenie jej wartości obejmować winno precyzyjne i szczegółowo określone kwoty obniżenia świadczenia za okres, za który umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarto. Zapisy prawa telekomunikacyjnego nie stanowią wyjątku od art. 483 paragraf 1 kc. i nie pozwalają operatorom telekomunikacyjnym na zastrzeganie kar umownych w sytuacjach innych, niż przewidziane we wskazanej wyżej normie k.c. Z tych względów oddaleniu podlegało żądanie w zakresie naliczonych kar w łącznej wysokości 5.339 zł i 75 gr. O tę kwotę pomniejszono należność główną dochodzoną w tej sprawie w wysokości 27.101 zł 82 gr. Kwota podlegająca zasądzeniu została powiększona o odsetki w łącznej kwocie 1.495 zł i 34 gr. Odsetki te wyliczono od poszczególnych kwot zawartych w zestawieniu wierzytelności za okres od dnia ich wymagalności do dnia poprzedzającego złożenie pozwu w tej sprawie, to jest do dnia 12 czerwca 2018 r. Z tych względów, na podstawie art. 386 paragraf 1 kpc..., k..., kpc zmieniono zaskarżony wyrok przez uwzględnienie żądania w zakresie kwoty 23.257 zł 41 gr z odsetkami za opóźnienie za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W dalszym zakresie z mocy art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie artykułu 100 kpc, przyjmując, że zarówno w I, jak i w II Instancji strona powodowa wygrała sprawę w 79%, a więc powoda obciąża 21% kosztów procesu. W I Instancji łączne koszty procesu wyniosły 8.697 zł. 21% z tej kwoty, to 1.826 zł i 37 gr. Powód nadpłacił więc 3.253 zł 63 gr i taka kwota podlegała zasądzeniu za I Instancję. W II Instancji łączne koszty postępowania wyniosły 5.080 zł. Powoda obciąża 21% z tej kwoty, czyli 1.066 zł 80 gr. W związku z tym powód nadpłacił 2.213 zł i 20 gr i taką kwotę zasądzono na jego rzecz tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

[(...):15:16.908]